

Sag, at Papirindustrien ved Toldloven i 60-erne gennem en lempelig Nedsættelse af Toldbeskyttelsen fik et Stød fremad, og der er ogsaa mange andre Punkter, hvor der trænges til Regulering. Man kan ikke blive ved med nu paa den anden Menneskealder at leve paa den gamle Toldlov, det vil skade vort Erhvervsliv, det vil skade vort Landbrug, og det vil ogsaa skade vor Industri og Handel. Det er dernæst nødvendigt for hele Befolkningens Skyld, for Arbejdernes Skyld, at komme til en Reform, baade af de beskyttende Toldsatser og de finansielle Toldsatser og særlig af disse sidste, thi derved ville vi virkelig bedre den arbejdende Befolknings Kaar, højne hele Befolkningens Købeevne og derved atter give baade Landbrug og Industri et Stød fremad. Det har derfor bedrøvet mig meget, at der fra det ærede Medlem for Roskilde kunde fremsættes saadanne Betragtninger, thi de gaa imod, baade hvad Socialdemokratiet og Venstre hylde i denne Sag. Det er ogsaa et af de Tegn, der tyde paa, at Toldreformen skal skydes ud, men det er meget beklageligt, for det vil i Længden gaa ud over hele vort Erhvervsliv baade paa Land og i By.

Til det ærede Medlem for Odder (Nielsen-Grøn) vil jeg sige, at naar han talte om, at der virkelig var Nødstilstand i Landbruget og nævnedes, at Byrderne stadig forøgedes, er dette sidste jo ikke rigtigt. Det fremgaar ganske klart af dette statistiske Hæfte, jeg holder her, om: „Salg af Landejendomme“, at Landejendomspriserne ere i Stigning. Det kan ikke afkræftes ved enkelte Udtalelser fra enkelte Medlemmer her i Tinget. Det fremgaar ogsaa deraf, at Prioritetsgælden omtrent er stillestaaende. Nu sagde ganske vist det ærede Medlem for Thisted, at naar Prioritetsgælden ikke steg, var det, fordi den overhovedet ikke kunde stige mere, den var bleven saa høj, at den ikke mere steg. Det gælder ganske vist for de største Ejendomsbesiddere, hvis Prioritetsgæld er naaet op til 70 pCt., men ingenlunde for en stor Mængde Landboere, hvis Prioritetsgæld er nede paa 45, 47 og 54 pCt., som De kunne se af det omtalte Skrift, Side 35. Der kunde Prioritetsgælden for den Sags Skyld vokse, men den vokser ikke, den staar stille. Dertil kommer, at naar Landejendomspriserne stige, kunde Prioritetsgælden ogsaa stige. Men det gør den ikke. Naar det ærede Medlem for Odder talte om, at Byrderne stadig stige, saa har jeg gjort opmærksom paa, hvad der ikke kan gendrives, thi det staar i

Statistisk Aarvog, at Landbrugets direkte Skatter, Hartkornsskatterne ikke stige, men tværtimod aftage. Hartkornsskatterne til Staten ere ubevægelige, og Hartkornsskatterne til Sogn og Amt ere trods det, at man stadig siger det modsatte fra den agrariske Agitations Side, nedadgaende, dels til Sognene med 1 Mill. Kr. siden 1893 og dels til Amterne med $\frac{1}{2}$ Mill. Dette kan ikke bestrides og har ikke kunnet bestrides fra den Side. Man lukker blot Øjnene derfor. Hartkornsskatterne ere faktisk aftagende, medens Toldskatterne normalt stadig stige, saa om forøgede Byrder er der i Virkeligheden ikke Tale for Landbruget. Men jeg skal indrømme det ærede Medlem for Odder, at der er Nød ude paa Landet, ligesom der er det i Byerne, og som der er Nød alle Vegne paa Land som i By under de nuværende Samfundsforhold. Der er ogsaa Nød paa Landet, der er Nød blandt Landbrugerne. Et er Landbruget, og et andet er Landbrugets Mænd. Til disse høre først og fremmest den Klasse, der i Virkeligheden bærer Landbruget, de Mænd, som man saa sjældent tænker paa, naar man taler om Landbruget: Landarbejderne. Landarbejderne, det er dem, der ere de egentlige Bærere af Landbruget, det er i egentligste Forstand Landbrugets arbejdende Mænd. Blandt Landarbejderne er der Nød, der lever man for 3—4—500 Kr. om Aaret og svarer saa en Toldskat, som jeg gjorde opmærksom paa forleden, af ca. 10 pCt. af sin fattige Indtægt. Denne Nød i Landbruget tænker man ikke paa at afhjælpe, disse store, urimelig store Toldskatter, som det ærede Medlem for Kellerup (Anders Jensen) ved Finanslovens første Behandling kaldte for Blodpenge, disse Blodpenge rører man ikke ved, men de langt retfærdigere og ikke stigende Hartkornsskatter skulle afskaffes til sidste Hvid, saa at Statskassen ved denne Reform faar en Mindreindtægt af 2 Mill. Kr. omtrent, og saaledes, at der efter Justitsministerens Mening i hvert Fald skydes en Bom for Toldreformen en rum Tid, saaledes at de virkelig nødlidende ude paa Landet, Landarbejderne, alle blive ved at leve med deres Blodskat, medens de andre, de bedre stillede, blive fritagne for de Skatter, som paa ingen Maade kunne kaldes Blodpenge, da de dog alle vidste, da de købte eller arvede deres Landejendomme, hvad de gik ind til.

Maa jeg i denne Sammenhæng gøre opmærksom paa, at naar der blev sagt — jeg tror ogsaa, det blev sagt fra den ærede Finansministers Side —, at Staten